

Arrest

nr. 66 383 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 19 oktober 2010 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 53 972 van 28 december 2010 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 1 februari 2011 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.02.2011 door E.K. (...) geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene tijdens haar verblijf ten laste valt van de openbare overheden: uit de voorgelegde attesten van inkomen blijkt niet dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Aangezien geen andere bewijzen werden voorgelegd, is niet aangetoond dat de referentiepersoon betrokkene effectief ten laste zal kunnen nemen.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster haar aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering luidt:

Reden van de beslissing: (...)

Dat verzoekster eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken.

Verzoekster heeft alle nodige documenten voorgelegd bij de gemeente ter staving van haar aanvraag desondanks nam de gemachtigde van de minister van de minister van migratie en asielbeleid een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoekster.

Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien zij meent volledig aan de voorwaarden te voldoen.

Immers de vader van verzoekster, referentiepersoon, beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen om aan te tonen dat zijn dochter niet ten laste zal vallen van de openbare overheden.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag 2 attesten voorgelegd: nl een attest waaruit de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering blijkt en een attest waaruit het maandelijkse invaliditeitspensioen blijkt.

Hij ontvangt dus per maand: 938,49 euro + 124,21 euro = 1062,70 euro.

Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat verzoekster haar vader instaat voor zijn dochter en de nodige financiële middelen heeft om haar te ondersteunen.

Dat deze mensen zich ook nooit tot het OCMW hebben gewend.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet redelijk te verantwoorden is.

Bovendien blijkt uit de praktijk dat DVZ een minimum bedrag van 725 EUR + 242 EUR per persoon ten laste/ maand gebruikt om te berekenen of de gezinshereniger die zich laat vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om familieleden ten laste te nemen.

In casu moet de vader van verzoekster dus een inkomen hebben van minstens 967,00 euro. Hij heeft een inkomen van 1062,70 euro dus zeker meer dan het minimum dat vereist wordt.

Dat zij ondertussen ook gans de tijd in België verblijft en volledig onderhouden wordt door haar vader.

Dat dvz vervolgens is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en het dossier van verzoekster dan ook niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoekster haar aanvraag draagt de beslissing niet en is niet redelijk te verantwoorden.

De Minister neemt een negatieve beslissing m.b.t. verzoekster haar aanvraag tot vestiging maar staft zijn beweringen niet aan de hand van correcte gegevens.

Immers DVZ verklaart dat "uit de voorgelegde attesten van inkomen blijkt niet dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Welke attesten bedoelt DVZ? Met welke attest werd hier rekening gehouden en met welk attest werd er geen rekening gehouden.

DVZ dient dit minstens te motiveren!

Indien zij stellen dat er niet voldoende financiële middelen zijn dient minstens duidelijk gemaakt te worden waarom dit niet voldoende is, hoeveel er dan wel zou moeten aan financiële middelen voorhanden zijn en welk inkomen dat in acht wordt genomen om tot deze beslissing te komen, zodanig dat verzoekster zich kan verweren, wat op dit ogenblik onmogelijk is omdat er geen verduidelijking is van het inkomen waarvan men uitgegaan is en waarom dit niet zou voldoende zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissingen."

2.2 Het wordt niet betwist dat verzoekster op 1 februari 2011 een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn, *in casu* in functie van haar vader S.E.K. van Nederlandse nationaliteit. Verzoekster dient aldus aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn. Die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Aan verzoekster wordt op 1 februari 2011 een bijlage 19ter afgegeven met de vraag om binnen de drie maanden, ten laatste op 30 april 2011 de volgende documenten over te leggen: *"Bewijs ten laste in het verleden; Attest niet ten laste OCMW; Ziekteverzekering; bewijs van inkomsten van de gevestigde."* Verzoekster dient op 1 februari 2011 een afschrift van haar paspoort in en een afschrift van de gelegaliseerde geboorteakte.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 maart 2011 de volgende stukken heeft ingediend: een schrijven van haar raadsman, vier stukken van de centrale administratie belastingdienst met betrekking tot 2004, 2005, 2006 en 2008, attest leefloon, verklaring lidmaatschap CM, aanvraagformulier omtrent 'het gedrag', Verklaring omtrent het gedrag en de beslissing over het recht op kinderbijslag voor de periode 1999, 1997 en 1998. Op 5 april 2011 voegt verzoekster de volgende stukken toe: gegevens van de administratie belastingdienst over 2004, 2005, 2006, 2007 en 2008, attest leefloon, verklaring lidmaatschap CM, attest arbeidsongeschiktheidsuitkering ten bedrage van 938,49 euro maanduitkering voor 1 januari 2011, 1 februari 2011 en 1 maart 2011, informatieformulier over tegemoetkoming studiekosten van kind, beslissing over recht op kinderbijslag

m.i.v. tweede kwartaal 1999, informatieformulier in verband met recht op kinderbijslag voor vierde kwartaal 1998, beslissing over recht op kinderbijslag m.i.v. eerste kwartaal 1997, informatieformulier in verband met recht op kinderbijslag en een administratief attest van het ministerie van Binnenlandse Zaken van de Provincie Taza te Marokko.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen attest bevat waaruit de toekenning van een invaliditeitspensioen blijkt. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen aldus terecht dat verzoeksters beschouwingen hierover in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt samen met verweerder vast dat het administratief dossier enkel twee attesten van 9 februari 2011 en van 15 maart 2011 bevat waaruit de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar vader blijkt. Geen andere stukken met betrekking tot het inkomen van haar vader bevinden zich in het administratief dossier. Het attest in verband met het invaliditeitspensioen, in bijlage van het verzoekschrift gevoegd, dateert van 18 mei 2011 waardoor verzoekster dit attest ook onmogelijk kon hebben voorgelegd, voor de bestreden beslissing werd genomen, met name op 13 mei 2011. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het inkomen uit het invaliditeitspensioen van haar vader, aangezien verweerder er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Aangezien verweerder slechts over twee attesten beschikte betreffende de arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar vader waaruit een inkomen van 938,49 euro/per maand blijkt is het niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd *“uit de voorgelegde attesten van inkomen (niet) blijkt dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt.”* Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat verweerder een minimumbedrag van 725 euro + 242 euro per persoon ten laste en per maand hanteert om te berekenen of de gezinshereniger die zich laat vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt om familieleden ten laste te nemen. Waar verzoekster aldus zelf stelt dat haar vader een inkomen dient aan te tonen van minstens 967,00 euro, toont zij niet aan dat het motief in de beslissing kennelijk onredelijk is, nu uit de voorgelegde stukken een inkomen blijkt van minder dan 967,00 euro per maand. Verzoekster toont evenmin aan dat verweerder is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en deze gegevens niet correct heeft beoordeeld, nu zij verwijst naar een attest invaliditeitspensioen dat niet is voorgelegd en overigens niet tijdig kon worden voorgelegd aangezien dit attest dateert van 18 mei 2011.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd nu niet wordt vermeld met welke attesten rekening werd gehouden bij de beoordeling van de inkomsten. Evenmin wordt vermeld waarom de inkomsten onvoldoende zijn; hoeveel de inkomsten dan wel dienen te zijn en met welk inkomen al dan niet rekening kan worden gehouden.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat het begrip ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie betreft. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe bij de aanvragers. De vraag of de door verzoekster bijgebrachte bewijzen als voldoende kunnen worden beschouwd en/of de bewijzen een voldoende inkomen aantonen, valt binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad stelt vast dat verweerder gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid en gelet op de feiten die aan hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing op redelijke wijze kon concluderen dat verzoekster onvoldoende heeft bewezen dat haar vader (de referentiepersoon) over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene tijdens haar verblijf ten laste valt van de openbare overheden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster twee attesten heeft voorgelegd met betrekking tot het inkomen van haar vader. De attesten betreffen telkens de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering die haar vader geniet. Dat verweerder in de bestreden beslissing niet expliciet heeft vermeld met welke attesten rekening werd gehouden bij de beoordeling van de inkomsten is niet kennelijk onredelijk nu verzoekster slechts twee attesten betreffende de arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft voorgelegd. Verzoekster heeft aldus slechts één inkomensbron van haar vader voorgelegd zodat verweerder slechts rekening kon houden met één inkomensbron. Waar verzoekster aldus beweert dat zij niet weet met welke attesten van inkomen verweerder heeft rekening gehouden, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad merkt vervolgens op dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan moet vermelden. De motieven die de bestreden

beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de unie, daar zij onvoldoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van de openbare overheden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster betoogt dat de motieven onredelijk en onzorgvuldig zijn, waarmee zij aangeeft de motieven te kennen. Waar verzoekster aldus stelt dat zij zich niet kan verweren, *“omdat er geen verduidelijking is van het inkomen waarvan men uitgegaan is en waarom dit niet zou voldoende zijn”*, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster heeft slechts één inkomen voorgelegd van haar vader. Zij zet uiteen in haar verzoekschrift dat *“blijkt uit de praktijk (...) DVZ een minimum bedrag van 725 EUR + 242 EUR per persoon ten laste / maand gebruikt om te berekenen of de gezinshereniger die zich laat vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om familieleden ten laste te nemen.”* Waar verzoekster aldus verwijst naar een inkomen van 967 euro als zijnde een minimuminkomen per maand laat zij na aan te tonen dat zij dit inkomen heeft aangetoond nu de twee voorgelegde attesten een bedrag van 938,49 euro per maand vermelden. Opnieuw blijkt dat het motief in de beslissing -dat uit de voorgelegde attesten van inkomen niet blijkt dat de referentiepersoon verzoekster effectief ten laste zal kunnen nemen-, niet kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin dient het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Bovendien heeft mijnheer ernstige gezondheidsproblemen op dit ogenblik. Zijn dochter zorgt dan ook voor hem.

Dat verzoekster immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor haar aanvraag.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar vader die hier een recht op verblijf heeft en de Nederlandse nationaliteit

De beslissing, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster heeft.

In casu is de verwijdering van verzoekster uit het land waar haar vader woont , niet te rijmen met de bescherming van haar gezinsleven en privéleven.

De beslissingen zoals door DVZ genomen zijn niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor haar en haar vader zal teweegbrengen.”

2.4 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en

gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu zet verzoekster uiteen dat zij door de uitvoering van de bestreden beslissing van haar vader zal worden gescheiden.

De Raad merkt op dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten

aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat de financiële afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van haar vader, om te vermijden dat zij tijdens haar verblijf ten laste zal vallen van de openbare overheden, onvoldoende is aangetoond. Met betrekking tot het bijkomend element van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, wijst verzoekster tevens op het feit dat zij haar vader verzorgt. *“Mijnheer (heeft) ernstige gezondheidsproblemen op dit ogenblik.”* Verzoekster beperkt haar uiteenzetting tot een loutere bewering en brengt geen begin van bewijs aan. Zij zet niet uiteen waaruit de nood aan verzorging bestaat en voor welke periode die verzorging noodzakelijk is. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Waar verzoekster verwijst naar de noodzaak tot verzorging toont zij aldus niet aan dat de verzorging niet vanuit haar land van herkomst kan worden georganiseerd en evenmin dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn voor verzoekster om haar vader in het land van herkomst te verzorgen, te meer nu haar vader afkomstig is van hetzelfde land van herkomst. Het feit dat haar vader thans de Nederlandse nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor haar vader, al dan niet tijdelijk, zijn dochter te volgen en zich in het land van herkomst te laten verzorgen. In voorliggende zaak toont verzoekster aldus niet aan dat haar gezinsleven met haar in België verblijvende vader dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zij toont evenmin aan dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN